REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2830/2025-10

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Katarini Jukić, u pravnoj stvari tužitelja Milana Vuksana iz Zagreba, Kutnjački put 8, OIB 02146915400, kojeg zastupa punomoćnik Milan Rimay, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika Hrvatske poštanske banke d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB 87939104217, koju zastupa punomoćnik Ivo Šućur, odvjetnik iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i radi isplate, nakon održane javne glavne rasprave, 3. studenog 2026.

presudio je

I./ Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 5.1 Ugovora o kreditu, broj 310623, sklopljenog dana 10.03.2025. između tužitelja Milana Vukasna i prednika tuženika Volksbank d.d. Zagreb, kojom je ugovorena obveza plaćanja administrativne naknade.

II./ Nalaže se tuženiku Hrvatskoj poštanskoj banci d.d. OIB 87939104217 isplatiti tužitelju Milanu Vuksanu OIB 02146915400 iznos od 297,22 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 20.05.2005. do isplate, s tim da se stopa zatezne kamate za razdoblje do 31.07.2015. određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, u razdoblju od 01.08.2015. do 31.12.2022. određuje se za svako polugodište uvećanjem za tri postotna poena prosječne kamate stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, a koju prosječnu kamatnu stopu za referentno razdoblje utvrđuje Hrvatska narodna banka, od 01.01.2023. do 29.12.2023. određuje se za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a

za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od osam dana.

III./ Nalaže se tuženiku Hrvatskoj poštanskoj banci d.d. OIB 87939104217 naknaditi tužitelju Milanu Vuksanu OIB 02146915400 trošak parničnog postupka u iznosu od 230,77 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 3. studenog 2026. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve u roku od osam dana.

IV./ Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Nesporno je između stranaka da je Ugovorom o kreditu broj 310623 zaključenim 10. ožujka 2005. između tužitelja Milana Vuksana kao korisnika kredita i Volksbank d.d., pravnog prednika tuženika Hrvatske poštanske banke d.d., kao kreditora, prednik tuženika stavio tužitelju na raspolaganje iznos kunske protuvrijednosti od 46.850,00 CHF, obračunat prema kupovnom tečaju za devize kreditora važećem na dan korištenja kredita.

1.2 Nije sporno nadalje niti da je:
- odredbom čl. 5.1 predmetnog Ugovora ugovoreno plaćanjem administrativne naknade, jednokratno i to 1 % na iznos odobrenog kredita te
- da je na temelju citirane odredbe čl. 5.1 Ugovora o kreditu pravni prednik tuženika (u daljnjem tekstu: tuženik) 20. svibnja 2005. po osnovi tzv. ulazne naknade tužitelju naplatio iznos od 297,22 EUR.

1.3 Na temelju između stranaka nespornih činjenica izloženih pod točkama 1. i 1.2 ovog obrazloženja, tužitelj postavlja tužbene zahtjeve citirane pod točkom I./ i II./ izreke ove presude. Naposljetku tužitelj potražuje naknadu troška parničnog postupka.

1.4 Tužitelj tužbene zahtjeve obrazlaže navodeći da je tužitelj Ugovor o kreditu zaključio kao potrošač te da je odredbe čl. 5.1. tog Ugovora ništetna jer je sadržana u standardiziranom tipskom ugovoru kojeg je tuženik unaprijed sastavio, da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo te da tuženik nije niti prije, kao niti u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, informirao o tome na što se točno tzv. ulazna naknada odnosi, zašto je određena u iznosu od 1 % od iznosa kredita, kao niti što se tom naknadom točno plaća i zbog čega te kakva je struktura tih troškova te naposljetku da tužitelju nisu uručeni bilo kakvi drugi akti kojima bi navedeno eventualno bilo uređeno. Tužitelj tvrdi ta je tuženik nametanjem takve netransparentne odredbe Ugovora o kreditu, na koju on kao potrošač i slabija ugovorna strana nije imao utjecaj postupio protivno načelima ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, dužnosti suradnje, jednake vrijednosti činidaba, savjesnosti i poštenja te protivno zabrani zlouporabe prava te da je stoga tako ugovorena odredba na temelju odredbe čl. 81. st. 1. i 2. te čl. 87. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ništava te da je tuženik dužan tužitelju

vratiti plaćeno na temelju ništetne ugovorne odredbe, kao i zakonsku zateznu kamatu počevši od dana naplate pa do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare. U pogledu tužbenog navoda da je ništetna odredba kojom je je ugovoreno plaćanja tzv. ulazne naknade tuženik ističe da ta odredba propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,10% na iznos kredita što čini tu odredbu jasnom, lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Tuženik navodi da je, da bi određena odredba bila ništetna, potrebo kumulativno ispunjenje pretpostavki propisanih odredbom čl. 81. ZZP. Nadalje tuženik tvrdi da se o naknadi za administraciju i obradu kredita pregovaralo, prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijekom ugovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanja spomenute naknade. Svaki ugovor o potrošačkom kreditu što ga tuženik sklapa ili je sklapao s potrošačem prilagođen je potrošaču s kojim se ugovor sklapa. Pa se tako ugovori o kreditu između više potrošača razlikuju u bitnim sastojcima ugovora kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, vrijeme otplate i drugim. Direktiva Vijeća Europske unije 93/13/EEZ, kao i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje je li određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu. U pogledu informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Tvrdnje tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu su neosnovane i neutemeljene te za njih nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima. Tužitelj je u svakom trenutku nakon što je pročitao ugovor i navedene odredbe mogao odustati od sklapanja ugovora. Slijedom svega izloženoga, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev i traži naknadu troška parničnog postupka.

3. Tijekom postupka pročitane su sve isprave u spisu te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja.

4. Po ovako provedenom postupku, primjenjujući materijalno pravo na utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud je zaključio da su tužbeni zahtjevi u cijelosti osnovani.

5. Između stranaka je sporno je li ništetna ugovorna odredba citirana pod točkom I./ izreke ove presude. Pod pretpostavkom da je navedena odredba ništetna, sporno je između stranaka je li kondemnatorni tužbeni zahtjev zastario.

6. Čitanjem Ugovora o kreditu zaključenog 10. ožujka 2005. utvrđeno je, a što između stranaka nije niti sporno, da je odredbom čl. 5.1 toga Ugovora određeno da se administrativna naknada (tzv. ulazna naknada) naplaćuje „jednokratno 1,00% na iznos odobrenog kredita.

7. Tužitelj je iskazao da je predmetnim kreditom kupio stan, u kojem i danas živi te koji nikada nije iznajmljivao te da se niti on niti njegova supruga, s kojom u tom stanu

živi nikada nisu bavili obrtništvom niti poduzetništvom te da o sadržaju Ugovora o kreditu, pa tako niti o spornoj odredbi kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade, nije bilo nikakvih pregovora, nego mu je Ugovor samo predan na potpis, uz napominjanje prilikom potpisivanja toga Ugovora, da će se naknada isplatiti iz iznosa kredita koji mu je odobren te da bez te naplate kredit ne može dobiti. Naposljetku je tužitelj iskazao da je prilikom pregovora o zaključenju Ugovora o kreditu bilo riječi isključivo o iznosu mjesečnog anuiteta te o visini kamate.

8. Ovaj sud nalazi da je tužitelj iskazivao jasno i logično te potpuno suglasno sadržaju pregledanog Ugovora o kreditu, pa stoga ovaj sud tužiteljev iskaz ocjenjuje u cijelosti istinitim. Naime, ugovor o kreditu sklopljen je na standardnom obrascu (formularu) te je u njemu navedeno da je namjena kredita kupnja stana u Zagrebu (čl.2. Ugovora). Imajući u vidu tvrdnje tuženika da se o naknadi za administraciju i obradu kredita pregovaralo te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanja spomenute naknade, kao i odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu, treba reći da tuženik svoju tvrdnju da se o predmetnim odredbama Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo nije potkrijepio niti jednim dokazom, a saslušanjem tužitelja utvrđeno je suprotno. Prihvaćanjem tužiteljevog gore izloženoga uvjerljivog i logičnog iskaza utvrđeno je da tužitelju nije bilo omogućeno s tuženikom pregovarati niti o jednoj odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, pa tako niti o ovdje spornoj odredbi čl. 5.1 toga Ugovora, kojom je ugovoreno plaćanje tzv. "ulazne" naknade, koja se naplaćuje prilikom isplate kredita. Nadalje, pregledavanjem predmetnog Ugovora o kreditu, kao i saslušanjem tužitelja, utvrđeno je da je Ugovor o kreditu standardizirani (tipski) ugovor sastavljen i otisnut od strane prednika tuženika, dakle banke. Odredbom čl. 81. st.2. Zakona o zaštiti potrošača ''Narodne novine'' broj 96/23, 46/2007- dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu (10. ožujka 2005.) propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Tuženik ne samo da navedenu zakonsku presumpciju nije oborio, nego je, kao što je već navedeno, saslušanjem tužitelja te pregledavanjem ugovora o kreditu utvrđeno suprotno. Nadalje, s obzirom na tvrdnju tuženika da je tužitelj bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu, treba reći da je to točno, no da to ne podrazumijeva da je tužitelj mogao pregovarati o spornoj odredbi sadržanoj u konkretnom ugovoru o kreditu zaključenom s prednikom tuženika, a slijedom izloženoga utvrđeno je da tužitelj o spornoj odredbi s prednikom tuženika nije mogao pregovarati.

9. Odredbom čl. 3. st. 1. ZZP određeno je da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ii poduzetničkoj djelatnosti. Iz sadržaja Ugovora o kreditu ne proizlazi da je tužitelj bio kreditiran kao trgovac. Naime, u tom Ugovoru nije navedeno zanimanje ili djelatnost tužitelja, kao niti za koju bi to poslovnu aktivnost ili poduzetničku djelatnost tužitelj bio kreditiran, a što bi bilo sasvim očekivano da je tužitelj kreditiran kao trgovac. Nadalje, saslušanjem tužitelja te prihvaćanjem njegovog logičnog, uvjerljivog, spontanog i iskrenog iskaza utvrđeno je da tužitelj sredstvima pribavljenim kreditom kupio stan, koji je koristio isključivo za osobne potrebe – za stambeno zbrinjavanje svoje obitelji. Ovaj sud slijedom izloženoga zaključuje da tužitelj ugovor o kreditu s tuženikom nije zaključio u svrhe koje su bile namijenjene njegovom zanimanju, poslovnoj aktivnosti niti poduzetničkoj djelatnosti, što znači da je tužitelj

potrošač u smislu odredbe čl. 3. st. 1. ZZP te da kao potrošač uživa zaštitu prema odredbama ZZP.

10. Prema odredbi čl. 84. ZZP nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Budući da je sporna odredba Ugovora o kreditu na temelju koje je tuženik tužitelju naplatio tzv. "ulaznu naknadu" na temelju odredbe čl. 5.1. Ugovora o kreditu, a plaćanje naknade nije predmet ugovora o kreditu niti cijena, već je predmet ugovora o kreditu obveza banke staviti korisniku na raspolaganje određeni iznos sredstava te obveza korisnika iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno, dok je cijena kredita ugovorena kamata (čl. 2021. u svezi sa čl. 247. ZOO), proizlazi da nije osnovan prigovor tuženika da nije dopušteno ocjenjivati je li poštena sporna odredba predmetnog Ugovora o kreditu (s tim da navedeno proizlazi i iz t. 8. Zaključka VSRH od 5. studenog 2020. posl.br. Su IV – 308/2020). Stoga netočno navodi tuženik da činjenica da je odredbom čl. 5.1 predmetnog Ugovora točno naveden parametar (1,00 % od iznosa kredita) izračuna jednokratne naknade znači da valjanost te odredbe nije dopušteno ispitivati.

11. Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st.1. ZZP).

12. Imajući u vidu da je dopušteno ocjenjivati valjanost sporne odredbe o naknadi (točka 10. ovog obrazloženja), kao i utvrđene činjenice da je tužitelj ugovor o kreditu s tuženikom zaključio kao potrošač (točka 9. ovog obrazloženja) te da tužitelju nije bilo omogućeno s tuženikom pregovarati niti o jednoj, pa tako niti o spornoj odredbi čl. 5.1 predmetnog Ugovora o kreditu (točka 8. ovog obrazloženja), slijedom citirane odredbe čl. 81. st.1. ZZP potrebno je ocijeniti uzrokuje li ta odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

12.1 Nije sporno da je tuženik 20. svibnja 2005., na temelju odredbe čl. 5.1 Ugovora o kreditu, tužitelju naplatio iznos od 297,22 EUR. Osim što je spornu odredbu na temelju koje je predmetna naknada tužitelju naplaćena, tuženik ugradio u unaprijed formulirani, tipski ugovor (o sadržaju kojega se nije moglo pregovarati), tuženik ne tvrdi niti dokazuje da je prije zaključenja ugovora o kreditu tužitelja informirao zašto je naknada izračunata te od tužitelja naplaćena upravo prema parametru koji je tuženik jednostrano nametnuo. Načelo transparentnosti, kao načelo prava EU kojim se uređuje zaštita potrošača, nalaže da u trenutku sklapanja pravnog posla odredbe ugovora moraju biti jasne ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, već je tuženik kao trgovac bio dužan pružiti tužitelju dovoljno informacija na temelju kojih on može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene obveze, odnosno trgovac je dužan omogućiti potrošaču da odluka o sklapanju određenog pravnog posla bude posljedica informiranog izbora potrošača, a jednostrano nametanje određenog parametra izračuna, bez informacije na što se konkretno predmetna naknada odnosi (koji trošak tuženik njome podmiruje) ne predstavlja punu informaciju. Imajući u vidu prethodno izloženo u pogledu činjenice da je tuženik prilikom zaključenja ugovora transparentno postupao samo formalno, no ne i sadržajno, kao i imajući u vidu da je tužitelju naplaćena tzv. "ulazna naknada" u iznosu od čak 1,00% ugovorenog iznosa kredita, za koji iznos mu je odobreni kredit efektivno umanjen, ovaj sud zaključuje da odredba čl. 5.1 Ugovora o kreditu, kojom je tuženik bez mogućnosti pregovaranja tužitelju

nametnuo plaćanje iznosa od 297,22 EUR, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Naime, prilikom ocjenjivanja ravnoteže prava i obveza parničnih stranaka kao ugovornih strana, ovaj sud ima u vidu kupovnu moć, odnosno financijsku situaciju tužitelja te činjenicu da je druga ugovorna strana (ovdje tuženik) bankarska institucija, koja ničim nije obrazložila na koji su način naplatom ove naknade prava i obveze ugovornih stranaka u ravnoteži (a što tuženik tvrdi, a pritom ničim ne dokazuje) te ostaje nejasno koji svoj bilo operativni, bilo trošak koje druge vrste je tuženik na taj način podmirio. Naime, proizlazi da je naplaćena naknada u iznosu od 1,00 % odobrenog kredita na jednostavnu radnju isplate tog kredita na račun.

12.2 Slijedom izloženoga, ovaj sud zaključuje da je sporna odredba čl. 5.1 Ugovora o kreditu zaključenog između stranaka nepoštena u smislu odredbe čl. 81.st.1. ZZP. Naime, o toj se odredbi nije pojedinačno pregovaralo te ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Nepoštena ugovorna odredba je ništetna (čl. 87. st.1. ZZP), pa je stoga odlučeno kao pod točkom I./ izreke ove presude.

13. Nije sporno da je tužitelju na temelju ništetne odredbe čl. 5.1 Ugovora o kreditu tuženik 20. svibnja 2005.. naplatio iznos od 297,22 EUR, pa je stoga na temelju odredbe čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO odlučeno kao pod točkom II./ izreke ove presude. Pritom se odluka o početku tijeka zatezne kamate temelji na odredbi čl. 1115. ZOO, jer je tuženik nesavjestan stjecatelj. Naime, tuženiku je od zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu bilo poznato da je u taj Ugovor ugradio ništetnu odredbu čl. 5.1 toga Ugovora.

14. Prethodno je neosnovanim ocijenjen prigovor zastare. Osim što je odredbom čl. 328. ZOO određeno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. (broj: Su-IV-47/2020-2) glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Kako je tek ovom presudom, koja još nije ni pravomoćna, utvrđena djelomična ništetnost odredbe čl. 5.1 Ugovora o kreditu kao što je to navedeno pod točkom I./ izreke ove presude, proizlazi da je tužba u ovom predmetu podnesena prije isteka petogodišnjeg roka zastare za tražbine s naslova stečenog bez osnova iz čl. odredbe 225. ZOO.

15. O trošku parničnog postupka odlučeno je na temelju odredbe čl. 154. st.1. i čl. 155. ZPP, prema vrijednosti predmeta spora određenoj prema visini kondemnatornog zahtjeva (297,22 EUR), a budući da je tužbeni zahtjev za utvrđenje incidentalna deklaracija. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, i to za sastavljanje tužbe 25 bodova prema Tbr. 7/1 OT, za sastavljanje podneska od 2.09.2025. – 25 bodova prema Tbr. 8/1 OT te za zastupanje na ročištu 9.09.2026. - 25 bodova prema Tbr. 9/1 OT, što iznosi ukupno 75 bodova, odnosno 150,00 EUR te uvećano za PDV 187,50 EUR. Nadalje mu je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 EUR i na presudu u iznosu od 30,00 EUR, pa je stoga rješenjem sadržanim pod točkom III./ izreke ove presude tužitelju dosuđen trošak parničnog

postupka u iznosu od ukupno 230,77 EUR sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana donošenja ove presude pa do isplate.

16. Tužitelju nije priznat trošak pristupa na ročište za objavu presude jer taj trošak od uvođenja e-komunikacije, odnosno e-oglasne ploče, više nije trošak potreban radi vođenja parnice. Naime, nije potrebno da punomoćnik tužitelja pristupi sudu kako bi na ročištu na kojem se presuda objavljuje saznao za sadržaj presude, jer mu se ta presude odmah dostavlja i odmah mu je vidljiva. Stoga se ne radi o trošku potrebnom radi vođenja parnice, koji bi jednoj strani bila dužna naknaditi suprotna strana u postupku.

17. Budući da je u cijelosti izgubio parnicu, rješenjem sadržanim pod točkom IV./ izreke ove presude odbijen je zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka.

U Zagrebu, 3. studenog 2026.

Sutkinja
Katarina Jukić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Presuda se može pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.2. ZPP, osim zbog povrede iz čl. 354. st.2. t.3. ZPP.
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku osam dana, a koji rok se računa:
- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila,
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.
Žalba se podnosi pisano, županijskom sudu, putem ovoga suda.

DNA:
1. Tužitelju po pun. uz rješenje za sudsku pristojbu na presudu, prema osnovici od 297,22 EUR (pristojba iznosi 30,00 EUR)
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-869bf**

Kontrolni broj: **06945-aca59-37a11**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.